

Ζάκ. Συνών. αἰτία 1. β) Αἰτία κοιν.: Ἀρρώστησε βαρῆ, εἶχε τὴν ἀφορμὴν ἀπὸ καιροῦ. Ἔπεσε ὁ τοῖχος, εἶχε τὴν ἀφορμὴν. Πέθανε πολλὸν νέος, εἶχε τὴν ἀφορμὴν. 2) Αἰτία νόσου πολλαχ.: Παροιμ. φρ. Ἔμπα ἀγκάθι, ἔμπα ἀφορμὴ (ἐπὶ αἰτίας προκαλούσης σκάνδαλον) Πελοπν. (Ἡλ.) Συνών. αἰτία 2. β) Ἐλαφρὸν κρυολόγημα ἢ συνάχι Χίος: Τὸν ἐπίασεν ἀφορμὴ. γ) Ἐπιδημία γρίπης Ἰων. (Κρήν.): Σέρνεται ἀφορμὴ. δ) Λύσσα Εὐβ.: Ἔχει ὁ σκύλλος τὴν ἀφορμὴν. 3) Ἐρεθισμός, ἐπὶ πληγῆς Πελοπν. (Γύθ.): Ἐπφδ.

Βάλε ἀπ' τῆς ἐλαιᾶς τὸ δάκρυ | καὶ ἀπ' τοῦ σκύλλου τὸ μαλλὶ
νὰ γιάνη καὶ ἀφορμὴ νὰ μὴν ἰδῇ
(ἐνν. τὸ δάγκωμα τοῦ σκύλλου). 4) Ὁ περὶ τινος γινόμενος λόγος, μνεῖα Μεγίστ.: Τὴν ἀφορμὴν μας ἔχουνε (περὶ ἡμῶν ὁμιλοῦν). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναθυμεθῆ, ἔτι δὲ ἀφιλογῇ 1 δ. 5) Μομφή, ψόγος, κατηγορία Λεξ. Δημητρ.: Ἄσμ.

Βαρεῖα ἀφορμὴ μοῦ ῥοῖζανε πῶς φίλησα κορίτσι.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀφιλογῇ 2 β.

ἀφορμιάζομαι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφορμῆ.

Προφασίζομαι. Συνών. ἀφορμολογῶ.

ἀφορμιάρικος ἐπίθ. Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ἀφορμιάρικο οὐδ. τοῦ ἐπίθ. ἀφορμιάρεις.
Ἀφορμιάρεις 1, ὁ ἰδ.

ἀφορμιάρης ἐπίθ. Ζάκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων.)
κ.ά. ἀφορμιάρης Πελοπν. (Λακων.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφορμῆ καὶ τῆς καταλ. -ιάρης.

1) Εὐερέθιστος, ὀξύθυμος Ζάκ. Κεφαλλ.: Παροιμ. Κόλος ἀφορμιάρης πορδὲς γεμᾶτος (ἐπὶ τοῦ μὴ δυναμένου νὰ καταλίπη κακὰς συνηθείας) Ζάκ. Συνών. ἀναφτερὸς 2, ἀράθυμος 2, ἀφορμιάρικος. β) Τρελλὸς Κεφαλλ.

2) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου τὰ τραύματα ἐρεθίζονται εὐκόλως Πελοπν. (Λακων.) Συνών. ἀφορμολόγητος, κακόχυμος.

Πβ. ἀφορμάρης.

ἀφορμιζῶ κοιν. ἀφουρμιζον βόρ. ἰδιώμ. ἀφρομίζω Πελοπν. (Ἀρεόπ. Λακων. Μάν.) ἴφορμιζω Κρήτ. κ.ά. ἀφορμάω Πελοπν. (Αἴγ. Καλάβρυτ. Κόρινθ. Μεσσ.) κ.ά. ἀφορμάου Πελοπν. (Ἀνδροῦς.) ἀφουρμάου Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφορμῆ.

1) Ἐρεθίζομαι, φλογίζομαι, ἐπὶ τραύματος, δοθιῆνος κττ.: Μ' ἀφώρμισε ἢ πληγὴ μου - τὸ σπυρὶ μου κττ. Τὸ κέντησε τὸ σπυρὶ μὲ καρφίτσα καὶ ἀφώρμισε κοιν. Μ' ἀφώρμισε ὁ πόνος Πελοπν. (Βούρβουρ.) Ἀφώρμισε τὸ πόνημα Κύθηρ. Μῆλ. Καὶ μετβ. ἐρεθίζω διὰ τῆς προσψαύσεως, ἐπὶ πληγῆς κττ. σύνηθ.: Ἀφορμιζῶ τὴν πληγὴν. Συνών. ἀγγρίζω 1 β.

β) Γεννᾶται ἐν ἐμοὶ φλογισμένον τραῦμα ἢ φλογισμένος δοθιῆν κττ. κοιν.: Ἐμπῆκαν ἀγκάθια ἔς τὰ πόδια μου καὶ ἀφώρμισε τὸ κρεῖας μου. Μοῦ ἀφορμιζεῖ τὸ χέρι ἅμα μοῦ μπῆ κανένα ἀγκάθι. γ) Προκαλῶ φλογισμένον τραῦμα Πελοπν. (Μεσσ.): Τ' ἀγκέλωμα τῆς φραγκοσυγκῆς ἀφορμάει.

δ) Ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, εἶμαι ἀφορμολόγητος, κακόχυμος Πελοπν. (Καλάβρυτ.): Ἐγὼ δὲν ἀφορμάω εὐκολα. 2) Ἐξίσταμαι τῶν φρενῶν ὑπὸ ὀργῆς κττ., ὀργίζομαι, μαίνομαι Κρήτ.: Ἐφώρμισε πάλι καὶ ἤβαλε τοῖς φωνέ. Ἐφώρμισε σήμερον νὰ μάσες πνίξη. Μὴν εἶσαι ἀφωρμισμένος, γιατί ἐγὼ δὲ σοῦ φταίω. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Α 147 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «δὲ μπορῶ ἔς τὸν κόσμον μπλεῖ νὰ ζήσω, | γ' αὐτὶ βαλα ἕνα λογισμό καὶ στέκω ν' ἀφορμισώ»

(πάω νὰ τρελλαθῶ). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀφρονίζω 3, ἔτι δὲ ἀφρίζω Β 1. 3) Καταλαμβάνομαι ἀπὸ συνάχι Χίος. Συνών. συναχώνομαι. 4) Μετοχ. ἀφωρμισμένος, ὁ κακῶς διατεθειμένος, ὁ ἔχων ἀφορμὴν πρὸς νόσον ἢ προαισθανόμενος νόσον Κεφαλλ. Πάρ. Τῆλ. Χίος: Δίχως νὰ εἶναι ἀφωρμισμένος ἔρρεψε ἔς τὰ πόδια του Πάρ. Εἶμαι σὰν ἀφωρμισμένος σήμερον Τῆλ. Χίος.

Πβ. ἀφορμεύω.

ἀφόρμισι ἢ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφορμιζῶ. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Α 1847 «ὡς ἤνοιξε καὶ δὲ θωρεῖ τὴ στόρησιν ἐκείνη, | σ' ἀφόρμισι τὸν ἔρριξε καὶ ἄλλος ἐξαναγίνη».

Παραφροσύνη, φρενοβλάβεια.

ἀφορμίτσα ἢ, Θράκ. (Αὐδήμ.) Πόντ. (Ἰνέπ.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Πελοπν. (Λακεδ.) ἀφουρμίτσα Ἡπ.

Ἰποκορ. τοῦ οὐσ. ἀφορμῆ διὰ τῆς καταλ. -ίτσα.

Μικρὰ ἀφορμὴ, πρόφασις ἐνθ' ἀν.: Παροιμ.

Ἀφορμίτσα γύρευε | καὶ ὁ Θεὸς τοῦ τὴν ἔδωκε
Ἀρτάκ. Πάνορμ.

Ἀφορμίτσα γύρευε, | σκούνησέ με καὶ ἔπεσα
(ἐπὶ παιδίου ζητοῦντος οἰανδήποτε ἀφορμὴν διὰ νὰ κλάψῃ) Αὐδήμ. || Ἄσμ.

Μὰ τί ἀφορμίτσα νὰ τοῦ βρῶ γὰ νὰ -ν- τόνε σκοτώσω;
Λακεδ.

ἀφορμολόγητος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Μάν.) ἀφορμολόγητος Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφορμιζῶ καὶ τοῦ οὐσ. κρεῖας.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δοθιῆν τις, ἀμυχή ἢ μικρὸν τραῦμα εὐκόλως ἀφορμιζεῖ, ἐρεθίζεται ἢ πυρορροεῖ. Συνών. ἀφορμιάρης 2, κακόχυμος.

ἀφορμολόγημα τό, ἀμάρτ. ἀφορμολόγημα Σκυρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφορμολογῶ.

Δικαιολογία, πρόφασις: Ταῦτα ποῦ μ' λές εἶναι ἀφορμολόγηματα. Συνών. ἀφορμολόγι.

ἀφορμολόγι τό, ἀμάρτ. Πληθ. ἀφορμολόγια Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφορμῆ καὶ λόγος.

Ἀφορμολόγημα, ὁ ἰδ.: Παροιμ. φρ.

Ἀφρομὲς καὶ ἀφρομολόγια | τοῦ παπᾶ τὰ κοβολόγια
(ἐπὶ τοῦ προφασιζομένου ἀνύπαρκτον αἰτίαν πρὸς δικαιολογίαν).

ἀφορμολογῶ ἀμάρτ. Μέσ. ἀφορμολοοῦμαι Κύπρ.
Τὸ μεσν. ἀφορμολογῶ.

Εὐρίσκω ἀφορμὰς, προφάσεις. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1, 134 (ἐκδ. RDawkins) «τὸ σουπέρπιον γένος τῶν Γενουβίων καὶ παράβουλον, ὅπου πάντα πλημμελοῦσαν νὰ πάρουν τὴν Κύπρον καὶ ἀφορμολογοῦσαν, ἡδύραν ἀφορμὴν τοῦ μαλωμάτου». Συνών. ἀφορμιάζομαι.

ἀφορμολόχορτο τό, ἀμάρτ. ἀφουρμουχόρτ' Στερελλ. (Ἀγραφ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφορμῆ καὶ χόρτο.

Τὸ φυτὸν πεντάφυλλον τὸ ποδοφόρον (pontentilla pedata) τῆς τάξεως τῶν ροδωδῶν (rosaceae), προσκολλώμενον ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων, τὸ οἶονε ζητοῦν ἀφορμὴν νὰ πιαστῇ. [**]

ἀφορολόγητος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀφορολόγητος.

1) Ὁ μὴ ὑποβαλλόμενος ἢ ὁ μὴ ὑποβληθεὶς εἰς φόρον: Φρ. Ἐφαγε κοντόχορτο ἀφορολόγητο (δηλ. πολὺ, ἐπὶ